

Ademés, s'hi veuen una munió de comptets de molt poques pessetes, que corresponen als anys 1912, 13, 14 i 15, i una original partida de 250 pessetes, que paga el según trimestre d'aquest any de l'habitació del Jutge de primera instància.

Això es el què es desprèn de l'examen dels comptes o, més bé, operacions de caixa presentats per l'Alcalde, fins a la data. Com hem dit al principi, ens reservem l'opinió definitiva per a jutjar l'actual administració de la majoria de l'Ajuntament, per a quan se publiqui el verdader estat econòmic, bo i considerant, per çò, que el que ha fet el senyor Montañà és digne de lloança. Mentres tant, l'opinió pública que hi fassi el seu comentari.

LA FIRA

I

Reminiscència de privil·legis que foren concedits en l'antigor a la nostra vila, és la fira que es celebra el dimarts de Pasqua. Primerament, fou aquesta, per a atendre necessitats, derivades principalment de la manca de comunicacions, fent que s'apleguessin periòdicament a la nostra vila, els habitants de la comarca, per a proveir-se del què avui gairebé els és portat a casa. Per això els privil·legis que es concedien per a la celebració de l'antiga fira, duraven una pila de dies i fins de setmanes. Després, amb el temps, es transformà la vella fira d'importants transaccions, en la del dimarts de Pasqua, concorreguda principalment per la gent del cantó de Marina, que anyalment visitaven, en tal diada, a la Mare-de-Déu de Bellulla que es venera en el veí poble de Canovellas. L'esplendor d'aquesta modalitat de la fira, és vivent encare en el record de tots els granollerins que compten alguns anys, puix de llabis de molts d'ells havem sentit glosar l'importància de les vendes que es feien i la brillantor de les festes que es celebraven.

L'excesiva gernació que s'aplegava a Granollers en aquell dia, i la munió de bestiar que a aquí era portat a vendre, determinaren que, amb el fi de descongestionar la fira, es trasl·ladesin a la plaça d'en Verdaguer les remades de bous i de cavalls que a aquí feien cap. D'allavors ensà creiem que vé la decadència de la fira, i no d'altres causes; encare que cal tenir en compte també que als mercaders i a les gents que venien en els primitius temps, per a proveir-se d'allò que els mancava en llurs pobles, s'hi afegiren els devots de la Mare-de-Déu de Bellulla, que poc a poc han anat desapareixent, ja que de tota aquella manifestació de fé que ens expliquen, no en veiem altra cosa més, avui, que l'aplec que cada any es celebra el dilluns de Pasqua Florida.

I creiem que vé del dit trasllat la decadència de la fira, perquè si a aquestes ningú pot desconèixer que hi aporten un fort contingent, aquells que aprofiten totes les ocasions per a fer un dia de festa, és natural que molts es decepcionessin, al venir aquí, atrets pel reclam dels que sempre hi havien vist grossa gentada; des d'allavors escampada per places i carrers i a tot el llarg de la carretera, d'una extensió de prop de dos quilòmetres, des de la plaça de la Corona, on hi ha el mercat de grans, a la d'en Verdaguer, lloc de transaccions de bestiar.

Aquesta causa, com ja hem dit, creiem que és la principal de la malaltia de la fira; encare que ja apuntam també que avui el caràcter

d'aquesta és totalment diferent de les que es feien abans. A les velles fires, que acomplien una necessitat sentida per la gent de totes les encontrades, aplegant-les dues o tres vegades l'any en les poblacions més importants, succeí la fira, aquí, amb cert caient de festa religiosa, i a aquesta han seguit les fires i festes que veiem com anuncien les ciutats i viles més flo-reixents en cartells de colors llampants, alguns d'ells admirables produccions d'art i de bon gust.

Al desconeixement absolut de la transformació soferta per la fira en el transcurs del temps, així com els elements que avui són font principal de vida en aquestes manifestacions de la vida col·lectiva a tot arreu, es deu la decisió, que deplorem i censurem, de traslladar la celebració de la fira al mercat següent. Semblant acord no es podia ocórrer a ningú més que a les patums, nascudes a l'escalf d'això que en direm política de poble i que sols ha servit, durant molts anys, per a encimbellar als llocs des d'on se decideixen els destins de la vila, a una rècua d'analfabets i alguns altra cosa pitjor. El traslladar al mercat següent ordinari, la fira que es feia i que avui es torna a fer el dimarts de Pasqua Granada, ens fa el mateix efecte com si una família decidís la mort d'un dels seus, malalt, per a no tenir la molèstia de buscar-li remei. Els nostres administradors, creieren sens dubte que no hi havia necessitat de trencar-se el cap buscant la manera d'aconseguir que la fira tornés al seu esplendor, modernitzant-la, puix això, encare que era en profit de tothom, pot ser a ells no els havia de reportar cap ganància positiva; i no valia la pena. Ademés, pot-ser es beneficiaven els interessos particulars de quatre senyors, molt respectables, però que, per a nosaltres, no s'els havia de donar gust si el fer-ho anava en contra de la generalitat dels nostres comerciants i petits industrials.

A. G.

Excursió de l'«Orfeó Granollerí»

Organitzada per la Junta de Govern de «La Unió Lliberal», el prop-passat dilluns, dia 20, va tenir lloc una sortida amb l'objecte de projectar algunes fotografies de les senyorettes, nois i socis choristes de la secció Orfeó Granollerí, i passar la tarde en plena natura, disfrutant (amb les respectives famílies) de les delícies del camp, plens de flors i d'hermosura.

Sortiren de l'hostatge social a dos quarts de quatre i als acords d'un pas doble interpretat per l'orquestra «La Moderna», les tres seccions de choristes, acompanyats de la Junta Directiva i molts socis protectors.

Arribant a Canovellas, on esperava als granollerins tot l'Ajuntament, varen fer-se algunes fotografies de l'«Orfeó», escampant-se tot seguit per aquells paratges les innumerables famílies que hi assistiren proveïdes de brenar, oferint bell cop de vista aquella gentada, distribuïda en grupus, talment com en un veritable aplec.

Per a acabar de passar la tarde, es va ballar de bò de bò a l'era de can Castells, als acords inarmònics d'un manubri.

A les vuit del vespre, retornaren els excursionistes tots riallers i satisfets, dirigint-se a «La Unió Lliberal», on el president senyor Montañà, l'advocat, senyor Coma, el diputat provincial senyor Torras i el mestre director

de l'«Orfeó» senyor Font, varen dirigir la paraula als excursionistes, alentant-los en l'obra que porten a cap i fent vots per la prosperitat de l'«Orfeó» i per a que es repeteixin festes com la ressenyada.

* * *

Nuestra opinión

Excursión simpática, tarde alegre y hermosa fué (para cuantos sentimos vivamente el problema del mejoramiento de la humanidad, mediante la educación del pueblo,) la del lunes día 20 del actual.

Fué una nota simpática ver reunidos en plena campiña, disfrutando de las bellezas naturales, a un núcleo de seres que cada día festivo les encontrábamos en la mesa del café, en la sala del baile o en el cinematógrafo.

Fué para nosotros, los que pensamos que el pueblo se puede y debe educar en plena naturaleza; los que deseamos vivamente que los ciudadanos que viven vida sedentaria; nuestros obreros del taller, de la fábrica y del escritorio, disfruten de las delicias de los campos y adquieran en estas excursiones la fuerza física y moral; la salud del cuerpo y del espíritu, de que tan faltos están la inmensa mayoría, una tarde de satisfacción casi completa.

Para los que creen firmemente que mediante estos paseos al campo el pequeño escolar, el hombre de mañana adquiere fuerza y destreza, y educa su espíritu contemplando las maravillas de la naturaleza, fué la tarde del lunes, una fecha que difícilmente se borrará.

La fiesta campestre del lunes, es digna de alabanza y encomio, siempre que por parte de los organizadores se sienta verdaderamente el valor de la misma.

Actos como el que reseñamos, son los que dignifican a la sociedad y a sus organizadores; siempre y cuando no vayan a remolque de fines rastrosos y pequeñeces locales. Porque sabemos nosotros, por experiencia personalísima, que en nuestra sociedad, en la relación de unos hombres con otros, los actos que realizamos son tanto mejores o peores, no por el valor absoluto de los actos en sí, sino por el relativo que adquiere según quien o quienes sean los organizadores. Y causa tristeza ver cómo se enreda la política local en fiestas y actos que deberían estar muy por encima de las pasiones políticas y de la maldad que anida en el espíritu de muchos conciudadanos.

La fiesta del lunes, es bella por sí y ante sí; y por esta razón, y porque consideramos que debe ser de este modo cómo se puede educar al pueblo, felicitamos cordialmente al iniciador, nuestro amigo Pedro Terrades a los organizadores y a cuantos contribuyeron a dar más realce al acto.

Mas, para terminar, permítasenos un reu-go a la Directiva de la sociedad organizadora y a cuantos, sintiendo vivamente la trascendencia del acto, contribuyeron a llevarlo a feliz término.

Las excursiones al campo, deberían repetirse para el bien de todos: de los directores y de los dirigidos; pues para que la educación del ciudadano sea completa, precisa conocer la naturaleza, contemplar sus infinitas bellezas y amarla como debe amarse todo lo grande y noble. Y como no se consigue el bien de los pueblos proporcionando — como único medio de distracción — bailes, mesas de café, billares, barajas, etc., nos atrevemos a suplicar se repitan estas excursiones, aunque sean más modestas, lo menos una vez cada mes, haciéndo-